

זוהר תיקון הברית

ליקוט מספר הקדוש

קב הישר

על תיקון פגם הברית

אור הזוהר 311 * חשוון תשע"ז

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

מיתתו, ואחר מיתת הבחור הנזכר לעיל כמו שתי שנים באו החיצונים לתוך (הפיר הוי) של בעל הבית, וכשהיו אנשי הבית מכינים מזון לבשל על הכירה היו מוצאין בקדירות תוך המאכל עפר ואפר עד שלא היה ראוי המאכל לאכול.

החיצונים בבלבו את הדריים בתוך הבית

ג. ואחר כך היה יד החיצונים מתגבר והולך עד שבאו גם כן לתוך הדירה שהיו דרים שם הבני אדם והיו לוקחין הכלים והמנורות שהיו בחדר תלויים לנוי והיו זורקין את הכלים והמנורות על הארץ, אבל לא היו מזיקין לשום אדם רק היו מבלבלים את האנשים הדריים שם, ואחר כך היו באים החיצונים לכל חדרי הבית עד שנכנס אימתן על אנשים הדריים בבית ובעל כרחם הוכרחו לעזוב את הבית ולעקור דירתם משם, והיתה יללה גדולה בק"ק פוזנא ויתיעצו הקהל יחד להתווכח איך ומה לעשות ועשו פעולות מן הכומרים הנקראים ייע"ז וויט"ר ולא יכלו לעשות שום פעולה לגרש את החיצונים.

אין רשות לחיצונים לשלוט במקום דירת בני אדם, אלא במקום חורבה ושממה רחמנא ליצלן

ד. ואחר כך שלחו שליח מיוחד אחר הבעל שם המפורסם בדורו הנקרא מוה' יואל בעל שם מק"ק זאמושט, והנה תיכף אשר בא הרב מו' יואל ז"ל התחיל להשביעם בשמות הקדושים שיודיעו לו מאיזה סיבה הם באים החיצונים לבית זה אשר היא בית דירה לבני אדם והחיצונים אין להם רשות לדור במקום הישוב כי אם במקום הטינוף או במדבר. והשיבו שהבית הזה הוא שייך להם לחלוטין על פי דין ודת התורה.

ה. והתמצו החיצונים שיבואו לפני בית דין הצדק שבק"ק פוזנא, ואחר יום או יומים היו הדיינים דק"ק הנזכר לעיל הולכים עם הרב ר' יואל בעל שם והיו יושבים בבית דין והיו שומעים קול שאחד טוען אבל לא ראו הבית דין שום תמונת צורה מהחיצונים.

ו. והתחיל אחד מן החיצונים לטעון, כי היה איש אחד דר בבית שהבית היה שייך לו בימים הקדמונים ושמו היה כך וכך, והיה האיש הנזכר לעיל צורף והיה דר עם שידית אחת והוליד בנים זרים ובנים משחיתים וגם

איתא בזוהר הקדוש פקודי (דף רס"ג): יש ממונה אחד שנקרא פתות, ע"ש שמפתה לבני אדם להסתכל ולעיין במה שאינו צריך בכמה נאופין וזנונים, ולאחר מיתת האדם ונקבר בקבר, בא הממונה ההוא ומחזיר להאדם נשמתו ואחר כך נוטל את האדם באכזריות ומשבר עצם של העינים ונוטל ממנו את העינים ואחר כך דן אותו ביסורין קשים ומרים ואחר כך מוריד אותו לבור שיש בו הרבה נחשים ועקרבים ואוחזין בו ודנין אותו בדינין קשים ומרים רחמנא ליצלן.

(קב הישר פרק ב', ונעין זה באור צדיקים - עמוד העבודה, פרק א')

כיון שהאדם ממציא לראות בדברים האסורים ובנשים זרות, אז מכניס עצמו לטומאה גדולה.

(קב הישר - פ"ב).

... כדאיתא בגמרא המקשה עצמו לדעת יהא בנידוי

דקא מגרי יצר הרע אנפשיה ונקרא מומר שכן דרכו של יצר הרע היום אומר לו כך ולמחר אומר לו כך עד שאומר לו לך עבוד עבודה זרה, ובית-דין של מעלה מנדין אותו, וכן כתב רבינו יונה שנקרא משומד לדבר אחד.

(קב הישר פרק ל"ד)

בספר הקדוש קב הישר פרק ס"ט מובא וזה לשונו:

א. צריך האדם לדעת כי המחל"ת הנזכרת לעיל בפרק ס"ח היא וכת שלה לפעמים היא נראית לפני האדם אף בהקיץ, והיא נראית אליו כאלו היא אשה יפה ומראית לו פנים שוחקות ושוחקת עם האדם ומילדת בנים ממנו הנקראים בנים זרים בנים משחיתים ולבסוף היא הורגת אותו ואת זרעו וכל בני משפחתו. כאשר שמענו מהמעשה שנעשה בימינו ואומר לך איזי גופה דעובדא כך היה:

מעשה נורא מעיר פוזנא

ב. כי בשנת תמ"א ותמ"ב לאלף הו' היה בית א' של אבנים עומד ברחוב הגדול בק"ק פוזנא אשר המרתף בתוך הבית היה סגור ומסוגר ולא היה יכול לילך שום אדם לתוך המרתף, ויהי היום הלך לשם בחור אחד לתוך המרתף וכמו רביעית שעה מצאוהו אנשי הבית להבחור שוכב על מפתן המרתף מת ולא היו יודעים סיבת

כלל, בבקשה מכם בימי שמחה הן פורים הן בימי פסח שמרו נא עצמיכם מבלי תערובות אנשים ונשים, כי אז שטן בעוה"ר מרקד בקרבכם ואין זה שמחה ונחת לה', תועבת ה' כל עושה אלה. אמרו בגמרא דהיו מתקנים בשמחת בית השואבה בעזרת נשים לעשות הבדל ומחיצה בין אנשים ונשים, ודרשו ק"ו מלע"ל דכתיב וספרו העם משפחות משפחות, ומה לע"ל בשעת הספד ואין יצה"ר מתגרה בם כך, עכשיו שיצה"ר מגרה בנו ושעת שמחה עאכ"ו.

היראים לדבר ה' יסדרו האנשים לבד והנשים לבד להרחיק מהעבירה

ע"פ רוב מתהווים קטטות בסעודות אף שהן סעודות מצוה, במקום שאין שם דברי תורה, ובמקום שאין שם עניינים, כי מה יש נחת רוח להקב"ה במסיבות אכילה ושת"י ואין בתוכה שמחה של מצוה. ועל אחת כמה וכמה כשהשמחה מעורבת בהרהורים רעים, כמו במסיבה אחת יושבים אנשים ונשים, בחורים ובתולות בחדר אחד וכו'. ע"כ איש הירא את דבר ה' יראה לישיב אנשים בפני עצמם כדי להתרחק מהעבירה שלא יערבב השטן את השמחה של מצוה וכתוב בשמחתנו אל יתערב זר (ופי' כי זר הוא השטן).

כדרך שהסתכלות על דברים קדושים מקדש את העיניים, כמו כן להיפך, הסתכלות בדברים האסורים מקלקל את העיניים.

(קב הישר פרק ב', יסוד יוסף פרק ב')

איתא בזוהר הקדוש פקודי (דף רס"ג): יש ממונה אחד שנקרא פתות, ע"ש שמפתה לבני אדם להסתכל ולעיין במה שאינו צריך בכמה נאופין וזנונים, ולאחר מיתת האדם ונקבר בקבר, בא הממונה ההוא ומחזיר להאדם נשמתו ואחר כך נוטל את האדם באכזריות ומשבר עצם של העיניים ונוטל ממנו את העיניים ואחר כך דן אותו ביסורין קשים ומרים ואחר כך מוריד אותו לבור שיש בו הרבה נחשים ועקרבים ואוחזין בו ודנין אותו בדינין קשים ומרים רחמנא ליצלן.

(קב הישר פרק ב', ובעין זה באור צדיקים - עמוד העבודה, פרק א')

מי שמוציא מפיו דבר מגונה ומתפלל אחר כך כל תפילותיו הולכים להחיצונים

דע מה שכתוב בזוהר הקדוש תרומה שיש ממונה חד מסטרא אחרא המצפה וממתין על כל מי שמוציא מפיו דבר מגונה וכו' ואחר כך מוציא מפיו דיבורים קדושים הולך ההוא ממונה עם שאר חיצונים שתחת שלטונו ונוטלין דיבורים הקדושים אצלם ומטמא לי והאדם אינו זוכה בה רק החיצונים, וניתוסף כח להם על ידי זה. אוי לו לאדם זה בעולם הזה ואוי לו בעולם הבא. והגורם לזה הוא רוב דברים, כי בדברים הרבה אי אפשר שלא יערב טוב ברע ורע בטוב, ועל ידי זה חס וחלילה ניתוסף כח וגבורה לסטרא אחרא.

מי שהוא רגיל בקללות או דברי ריבות, לגלול נשמתו מערב רב

אם הוא רגיל בקללות או דברי ריבות אז תדע שנשמתו היא מסטרא אחרא משורש נחש וצפע ואינו מגזע קדוש כי אם מערב רב, ואף שיש לו אב ואם צנועים וחסידים מכל מקום לגלול נשמתו מערב רב, וכיוצא בו מי שיש לו פה מדבר דברים בטלים ודברי נבלה חס וחלילה מבוואר גם כן בדברי האריז"ל המנבל פיו פוגם בלבנה ועושה מאותיות לבנה - נבל"ה חס וחלילה

הוליד מאשתו גם כן בנים, והאיש צורך הנזכר לעיל היה לו אהבה יתירה ונפשו קשורה בנפשה של שידיה, ולפעמים היה מוכרח לבטל תפלתו ולצאת מבית הכנסת לעשות רצון השידיה הנזכר לעיל.

ז. ופעם אחת היה האיש צורך הנזכר לעיל מסדר סדר בלילה ראשונה של פסח כסדר היהודים בכל תפוצות ישראל, ובתוך הסעודה קם האיש הצורך מן השלחן והלך לבית הכסא, ואשתו היהודיה עשתה כמחריש לו הלכה תיכף אחריו לראות מה הוא עושה בבית הכסא, וראתה דרך החור לבית הכסא והנה היה חדר יפה עומד שם וגם שלחן היה מלא מכלים של כסף וזהב ומטה מוצעת בכל מיני יפוי ובתוך המטה היתה אשה יפיפיה מאוד ערומה והצורך הנזכר לעיל היה מתדבק עמה במטה, ומרוב הפחד של האשה היהודית הלכה לביתה סרה וזועפת, ואחר כך כמו רביעיית שעה בא גם בעלה הצורך והאשה היהודית לא דברה מאומה עד כעת. למחרת הלכה האשה היהודית לבית הרב הגאון הגדול מור' שעפטל ז"ל וסיפרה לו כל המאורעות הנזכר לעיל, ושלח הרב אחר הצורך והודה הצורך שיש לו אשה זרה אשר היא לא מזרע האדם ואז כתב לו הרב קמיע א' בשמות הקדושים עד שהוכרח הצורך לעזוב האשה הזרה ההיא מן החיצונים.

טענות החיצונים שהירושה שייכת אלינו

ח. וקודם מותו באה אליו החיצונית ובכתה לפניו איך יניח אותה ובניה ואחר כך הראתה לו פנים שוחקות ונשקתו וחבקה אותו עד שהתרצה לה ליתן לה ולזרעה חלק בנחלה שלו, ונתן לה המרתף אשר היה לו בבית. ואחר זמן נשתרבו מלחמות במדינות פולין מן שנת ת"ח עד שנת ת"י"ח ומת האיש הצורך במלחמה ההיא הוא ויורשיו, ועתה אין לו שום יורש ואנחנו החיצונים היורשים ולנו יש חלק בנחלת אבינו, עד כאן הטענות של החיצונים. והשיבו האנשים הדרים בבית שאנחנו בכסף מלא קנינו הבית מן הצורך ומיד באי כוחו, ואתם החיצונים אינם נקראים זרע בני אדם, ועוד שאמכם השידיה היתה כופה להצורך בעל כרחו לדור עמה.

ט. ויצא פסק מהבית דין שאין להחיצונים שום דין ודברים ולא שום חלק בהבית הנזכר לעיל כי עיקר דירתם הוא במדבר ולא בישוב, ואחר הפסק השביע הרב ר' יואל בעל שם החיצונים שהוכרחו לצאת מהבית ואף מן המרתף למקום יערות ומדברות. הרי לך ראייה ברורה שהעון הזה גורם כשהאדם נדבק בלילית או בשידיה מן כת מחלת אזי נעקר הוא מן העולם וגם משפחתו ואין לו שום זכרון בעולם.

השומר עצמו מפגם הברית אשרי לו ואשרי לנשמתו

י. על כן יתרחק האדם מן הזנות כדי שלא יבא אליו שידיה בדמות אשה וידבק ח"ו בו או בזרעו וגורם רעה לעצמו. והגודר עצמו בגדר ערוה ומדבק באשת נעוריו שהיא כגפן אז אשרי לו ואשרי לנשמתו שלא נתן כחו לזרים, רק יהיה האדם נזהר מלהוציא זרעו לבטלה, ואם יגיע אליו ח"ו חטא זה על ידי אונס אזי יראה תיכף לתקן את הפגם בתשובה ואז טוב לו יהיה סלה. עד כאן לשונו.

דוקא בעת שמחה מתגבר היצר, לכן צריכים להזהר מאד בזה

ובענין אנשים ונשים כולם כאיש אחד, יחשבו איש ואשה כאלו הם אחינו ואין הבדל ופירוד ביניהם

וכאשר כי פי דברי הפוגמים הם מרובים לבארם ולא יספיק להם אף עשרה פרקים לזכור גודל עונש שלהם על כן אני מזהיר בקצרה שצריך אדם לדעת כי פה שהוא גדור ומסוייג וכו' האי פומא איקרי פומא קדישא הקדוש ברוך הוא משתבח בגוי'.

(קב הישר פרק ג')

חלק המוסר

מי שאינו שומר עצמו, אין משגיחין עליו מן השמים
1. אמרו חכמינו זכרונם לברכה (נדה יג.) המקשה עצמו לדעת (פירוש ולא שנתקשה מאליו) יהא בנידוי. וכתב בספר הקדוש קב הישר וזה לשונו: יש הרבה עבירות שאמרו חכמינו זכרונם לברכה העושה כן יהיה בנידוי והפירוש הוא שראוי הוא לנדונו. ואם כן כשלא נידו אותו למטה אזי הוא מנודה בבית דין שלמעלה, וזהו ענין רע לאדם כשמנדין אותו למעלה כי כל זמן שהוא בנידוי תפלתו אינה נשמעת ונשמתו הוא נע ונד מחוץ לפרגודא קדישא ונסתלקת ממנו שמירות ששומר עמו ישראל, ובהיות בדרך או בשאר מקום סכנה בקל יוכל להנזק כי הוא כהפקר ממש כי אין משגיחין עליו מן השמים, ובאם שאשתו היא מתעברת ממנו באותן הימים אזי יהיה התינוק אחד מהפושעים והמורדים בדת אלקינו, ואם כן מי שהוא חכם ונבון בתכלית החכמה יתבונן בעצמו שהכרח גדול הוא למהר ולזרוז לתקן דבר זה בלי איחור ועיכוב, כי מי יודע מה יולד יום פן ימות פתאום ולא לשוב נשמתו למקום אשר היא נחצבת ממנה ונשמתו תהי' מסורה למשחיתים ומחבלים אכזרים עד כאן לשונו.

(פרק ל"ג אות ו')

המנבל פיו מנדין אותו למעלה

אלו דברים שבית דין שלמעלה מנדין למי שעובר עליהם - מי שמדבר נוול פה חס ושלום וכו' ועבירה החמורה שבאלו עשרה עבירות הנזכרים לעיל הוא המנבל פיו...

(קב הישר פרק ל"ד)

המנבל פיו, בהיותו במקום סכנה בקל יוכל להנזק, כי הוא כהפקר ממש, כי אין משגיחין עליו מן השמים עוד שם: וזהו ענין רע להאדם כשמנדין אותו למעלה כי כל זמן שהוא בבנידוי תפלתו אינה נשמעת ונשמתו היא נע ונד מחוץ לפרגודא קדישא ונסתלקת ממנו שמירות ששומר עמו ישראל, ובהיותו בדרך או בשאר מקום סכנה בקל יוכל להנזק כי הוא כהפקר ממש כי אין משגיחין עליו מן השמים. **ובאם אשתו מתעברת ממנו באותן הימים אזי יהי' התינוק אחד מהפושעים והמורדים בדת אלקינו.** ואם כן מי שהוא חכם ונבון בתכלית החכמה יתבונן בעצמו שהכרח גדול הוא למהר ולזרוז לתקן דבר זה בלי איחור ועיכוב, כי מי יודע מה יולד יום פן ימות פתאום ולא חשבו נשמתו למקום אשר היא נחצבת ממנה ונשמתו תהי' מסורה למשחיתים ומחבלים אכזרים.

(קב הישר פרק ל"ג אות ו')

אפשר לבאר מה שכתוב בספר הקדוש קב הישר פרק ב' על מה שאמר דוד המלך עליו השלום בתהלים (ק"ט ל"ז), **"העבר עיני מראות שוא בדרכי חיינו"** רצונו לומר כי תיבת שו"א הוא בגימטרי' ש"ז = 307 [שכתב זרע], והוא ראשי תיבות ש'כתב ז'רע, והוא רמז גדול. ונראה לי עוד דלילית עם כיתותיה, נקראים חבלי שו"א חבלי דמיתיה, כדאיתא כמה פעמים בזוהר, ולכן

התפלל דוד על זה ואמר, **"בדרכי חיינו"** שהוא מסטרא דחיים, ולא מסיטרא דמיתא חס ושלום, עד כאן לשון קדשו.

איתא שאותן שתי נשים זונות שהיו בימי שלמה המלך עליוה שלום המה מחלת ולילי. ובשמחה של מצוה מכניעין למחלת וכשמתאבל אדם בצורך מצוה מכניע ללילית. וזה פירוש הפסוק **הזורעים בדמעה ברנה יקצורו.** רצה לומר אלו שהיו מזריעים ומוציאים זרע לבטלה יש להם שתי תיקונים **להעביר החטא ולתקנו או בדמעה או ברנה יקצורו הם מכירתין את הסטרא אחרא.** אך אם הלך ילך ובכה על החטא ומוריד דמעה אז נושא משך הזרע אז הקדוש ברוך הוא מוחל לו על ההוצאת זרע לבטלה. ואם בא יבא ברנה על ידי שמחה של מצוה או הבכיה תהיה מתוך שמחה כנזכר לעיל, אז נושא אלומותיו נהפך עונותיו לזכיות. והנה ידוע כי הבאת הביכורים היה אז בשמחה גדולה, וזהו פירוש הפסוק מלאתך ודמעך לא תאחר זו הביכורים שהוא נקרא מלאתך, כשהפירות מבושלים אז מביאים ביכורים בשמחה, ודמעך הם הדמעות, לא תאחר ובהם אתה מכניע שתי נשים הנזכרות לעיל שלא יהיה להם שליטה ורשות להביאך לידי חטא, ואם כן בכור בניך תתן לי ואנשי קודש תהיון לי שהוא סמוך לו. רצה לומר טיפה הראשונה שלך יהיה בקדושה, ומי ששומר הברית נקרא קדוש, לכן מי שפגם בריתו חס ושלום יראה להוריד דמעות בתפלתו, ואז הוא מכניע נגעי בני אדם כי שערי דמעות לא ננעלו, וכן מצינו בדוד המלך עליוה שלום שאמר מטתי בדמעתי ערשי אמסה. ואומר היתה לי דמעתי לחם.

(קב הישר)

שפתי כהן על התורה פרשת תצא. כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה וגו' יש לפרש פרשה זו על אשתו הראשונה של אדם, ועל לילית הרשעה הן שתי נשים. ולפי שאחד מן אלף ניצול מחטא זה הוצאת זה לבטלה באה התורה להזהיר שלפחות טיפה הראשונה ישמור אותה, וזה והיה הבן הבכור לשנייה כדי שביום הנחילו את בניו שהוא יום המיתה יהיה הוא גובר על אותן שדין ורוחין ולילין שבאים מחמת אותן טיפות של זרע שהן נגעי בני אדם, והם רוצים להתחבר בעת הקבורה, ואין יכולין מפני שהתגבר עליהם הבן הבכור. וזהו **סוד הפסוק פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך** כי עינים דמעו דמעה שפגמו בברית בראיות עין רואה, והלב חומד, וכל מעשיך, הכל בגרם ראייתה עין שמביא את האדם לידי קרי, והדמעות הם תיקון קרי, כי הזרע בא ממוח, וכן הדמעות באים מן המוח, לכן צריך אדם להתפלל דוקא בדמעות וכן כשהוא בוכה על חורבן בית המקדש.

(קב הישר)

זוה כוונת הפסוק פני ה' בעושי רע הם המוציאים זרע לבטלה והוא נקרא רע, ותיקונו צעקו וגו' להתפלל בזעקה ובכי, ועל כן דוד המלך עליו השלום שהיה ראש המתקנים חטא אדם הראשון שחטא ופגם בברית קודש, שהיה כל תפלותיו בבכיה כמו שכתוב סורו ממני כל פועלי און (הידוע זרע לבטלה) כי שמע ה' קול בכי.

מצאתי בספר קרבן שבת שכל עונותיו של אדם נרשמים הם על מצחו של אדם ומסתלקות בהגיע נשמה יתירה בשבת, חוץ מהחוטא בהוצאת זרע

ולילה אל תתרי פוגם לך וגו' סופי-תיבות מילה, כי על ידי הבכיה ודמעות מתקן מה שפגם בברית (ס"ו).

א. ראה זוהר פרשת פקודי.

ב. ויש לרמזו בזה פסוק (איכה ב') הוריתי כנחל דמעה יומם

הסגופים השייכים לחטא זה

הסגופים השייכים לחטא זה, אחר שקיים דרכי תשובה, - צריך לצום רי"ו צומות, ואם ירצה יעשה שמונה הפסקות מב' ימים וב' לילות רצופים, שהם כמנין רי"ו בדקדוק, ולכל הפחות יתענה ג' ימים וג' לילות ג' פעמים בכל שנה פעם אחת, ולא יאכל בשר ולא ישתה יין, ולא ירחוץ לפחות מ' יום, עד ישוב השם יתברך מחרון אף, ואם, חס ושלום, לאחר התשובה יחזור לסורו, יחמיר עליו יותר ויותר, ובימות החמה ילך במקום נמלים הרבה, וישב ביניהם ערום, ובימות החורף ישבור הקרח וישב במים עד החוטם, ואם עוד, חס ושלום, יחזור לסורו יחמיר על עצמו כהנה וכהנה.

(ראשית חכמה, שבט מוסר, קב הישור)

לבטלה, שעון זה נרשם על המצח, ואין מסתלק מעליו אפילו בשבת, ועל כן איתא בשל"ה כי החטא בחטא זה יאמר בוידוי שלו לך ה' הצדקה ולנו בשת הפנים. כי הוא הדבר אשר דברנו, שאף בשבת יש לו על הפנים הרשימה מעון זה, ולא נסתלק ממנו עד שיעשה תשובה. אבל כשמתפלל בדמעות ובכי ירחיץ את מצחו בדמעות הללו ואז ימחוק עונו ושב ורפא לו.

"לעולם יהא תפלה זו שגירה בפי כל אדם, רבונא דעלמא זכני להיות כסא לשכינה".

(ספר הקדוש יסוד יוסף, רבו של מחבר הספר הקדוש קב הישור)

"כי כשהגוף הוא בקדושה נעשה כסא לשכינה", כי זה הוא חשק ותאות השכינה, לשרות על גופי הצדיקים.

(קב הישור פרק נ"א)

ואיתא במסכת סנהדרין (דף צג עמוד א): אמר רבי תנחום בר חנילאי: בשעה שיצאו חנניה מישאל ועזריה מכבשן האש באו כל אומות העולם וטפחו לשונאיהן של ישראל על פניהם, אמרו להם: יש לכם אלוה כזה, ואתם משתחווים לצלם? מיד פתחו ואמרו (דניאל ט'), לך ה' הצדקה ולנו בשת הפנים כיום הזה.

ג. ראה פירוש רש"י (דניאל פרק ט פסוק ז): לך ה' הצדקה, כלומר משפטך ופורענות שהבאת עלינו הדין והצדק עמך. ולנו בושת הפנים, כדי אנו להתבייש על המאורע לנו כי אנחנו גרמנו לעצמנו. כיום הזה, כאשר אנחנו רואים היום.

הַשִּׁיר וְהַנְּשִׁיבָה, לְחֵי עוֹלָמִים

לשיר את ניגון הרשב"י - בניגון של אני מאמין

אָנִי מְאֲמִין

אָנִי מְאֲמִין

מִבְּקָשִׁים וּמִיַּחֲלִים עַד מְתֵי,
שְׁיֵאמַר לְצָרוֹתֵינוּ דַּי,

בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחֻלָּה,
בְּכַח הָעָצוּם שֶׁל כָּל מִילָה,
לְטוֹל חֵלֶק בְּבִיאַת הַגָּאוּלָּה

בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחֻלָּה,
בְּכַח הָעָצוּם שֶׁל כָּל מִילָה,
לְטוֹל חֵלֶק בְּבִיאַת הַגָּאוּלָּה

בְּצוּוֹתָא נִלְמַד בְּחֻשְׁקָא,
נִשְׂאָב קְדוּשָׁה בְּמִתְקָא,
קוּל הָאֲדָרָא, יִשְׁמַע בְּרַמְהָ,
קוּל הַמְעוֹרָר אֶת הַנְּשִׁמָּה,
קוּל הָאֲדָרָא, יִשְׁמַע בְּרַמְהָ,
קוּל הַמְעוֹרָר אֶת הַנְּשִׁמָּה,

בְּזְכוּת הַתְּנָא הָאֶלּוּקִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאִי,
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יִשְׁפַע שְׁפַע רַב, בְּלֵי דַּי,

בְּזְכוּת הַתְּנָא הָאֶלּוּקִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאִי,
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּלֵי דַּי.

